Tribulaţiile cu haz şi fără ale echipei naţionale de football

O fotografie de acum 18 ani. Reprezentativa Bucureştiului fotografiată cu ocazia matchului cu Cernă uţi

La aceiaşi dată, cu acelaş scor
Jugoslavia şi-a luat revanşa

„MATCHUL CAPETELOR INCORONATE" A FOST O EXCELENTA PROPAGANDA PENTRU FOOTBALL

Un reportaj de SILVIU HERESCU şi M. SILVIAN

Aşa dar, la 8 Iunie 1922 s'a înscris primul act din cariera echipei naţionale de football a României.

Performanţa s'a realizat în ţară străină, oboseala voiajului necunoscutul locurilor şi ambianţa neamicală însemnând tot atâtea handicapuri pentru cei care purtau primele tricouri ale ţării.

Victoria reprezentativei a fost, din toate aceste puncte de vedere strălucită. Cei care acordau până atunci dispreţul lor total şi-au oferit pentru prima oară privirea pe cele câteva rânduri care anunţau laconic în «Universul» succesul *alcătuirei* de football a României la Belgrad».

Dealtfel, poftim, pe lângă Universul se mai găsiră câteva gazete care să se ocupe de isprava din Capitala Jugoslaviei.

Victoria era deci de cel mai bun augur, ceiace a dat unei mari părţi dintre oficiali, vederea aceia obtuză care-i împiedică pe unii din ei şi astăzi, să selecţioneze cum trebue.

Principiul lui *«nu putem pierde»* a prins să se înfiripe cu perspective de statornicire, care mai târziu, culminând cu anul de graţie 1938, a dat roade catastrofale.

Căci iată, au trecut doar douăsprezece luni dela isprava dela Belgrad, şi.. am fost aduşi la realitate.

Reveria în care se aflau selecţionaţi, oficialitate şi suporteri (public nu există încă) a fost alungată de un identic 2—1 cu singura deosebire că de data aceasta, «*doi*»-ul era al adveresarilor şi «*unu*» al nostru. Adversarul însă era acelaş unsprezece viguros al Jugoslaviei care s'a încumetat să reuşească aceiaş mare performanţă pe care o reuşisem noi cu câteva luni nainte la Belgrad: să câştige pe teren străin.

Matchul a avut loc la 8 Iunie 1923, pe grandiosul teren al «Federaţiei» — grandios prin dimensiunile lui — dar care pentru circumstanţă fusese dotat cu o tribună a cărei construcţie a durat o lună încheiată.

Şi avea şi dece să dureze.

MATCHUL CAPETELOR INCORONATE

Fiindcă dacă matchul n'a îngrămădit în jurul suprafeţei de joc zecile de mii de amatori pe care îi aduce astăzi o partidă de importanţa unui Venus — Rapid jocul a fost în schimb onorat cu prezenţa a două Capete de Suverani.

A fost, într'adevăr matchul Capetelor Incoronate.

In tribuna Regală, pavozată cu drapelele celor două ţări, au luat loc doi Regi, ale căror fapte glorioase au rămas vii şi astăzi în memoria popoarelor pe care le-au condus.

Au sosit întâiu ca gazdă, Regele Ferdinand cel Leal la braţul Suveranei Maria, Regina care a trăit numai pentru fericirea supuşilor Ei.

Apoi, au urcat treptele îmbrăcate în covoare naţionale româneşti, Regele Alexandru şi soţia Sa, Regina Măioara. Suveranul jugoslav a păşit deloc grav, cu o expresie de voioşie. Se simţea cu adevărat în mijlocul unor prieteni sinceri.

N'a lipsit, firește dela match, Principele moştenitor Carol, a cărui dragoste pentru sport nu pierdea prilej să se manifeste.

Ca Unul care pusese bazele primei Federaţii din România, Cel care nu fusese absent dela niciunul din primele concursuri sportive de pe câmpul dela Şosea, Alteţa Sa Principele Carol se simţea ca acasă şi dădea relaţii technice tuturor celor ce nu cunoşteau prea bine sportul acesta.

D. Ciolac Antici, ministrul Jugosloviei la Bucureşti n'a venit numai în calitatea aceasta oficială. D-sa era un convins susţinător al ideii sportive că pe câmpul de sport sunt cele mai propice prilejuri pentru cimentarea relaţiilor dintre ţările care doresc să fie prietene.

Bineînţeles, membrii guvernului, oficialităţile oraşului şi ale sportului erau în păr.

Atmosfera era într'adevăr înălţătoare şi când muzica militară a executat imnurile celor două ţări, întreaga asistenţă a trecut prin momente emoţionante.

FAIR-PLAY

Matchul a început într'un spirit de înaltă sportivitate, jucătorii celor două naţionale luptând cu un elan de adevăraţi eroi dar nedepăşind la nici un moment nota de *«fair-play»* atât de adecuată unui match asistat de atâtea capete încoronate.

Şi jocul a fost frumos. Sârbii au desfăşurat un football viguros, bărbătesc, cu un început de precizie care trăda ascensiunea de mai târziu. România, în a cărei formaţie se aflau numai technicieni a opus un joc pur ştiinţific — demn de o echipă cu reputaţie europeană.

Dar, ca deobiceiu, tehnica s'a lăsat depăşită de elan. Sârbii au câştigat. La pauză aveau un goal avantaj, un goal înscris dintr'o acţiune vijelioasă căreia apărarea prea ştiinţifică a României nu i-a putut face faţă.

Totuşi nimeni nu îndrăznea să formuleze un pronostic. Nu era exclus ca sârbii să mai obţină goaluri după cum era de presupus că echiperii români vor reuşi totuşi să treacă de vitejii din apărarea jugoslavă.

Ceiace s'a şi întâmplat după primul sfert de oră de joc, când în urma unui schimb foarte reuşit de passe, centrul înaintaş român a trimis, plasat în colţul plasei oaspete.

D. Retchery a fluerat prelung şi mingea a fost readusă la centru.

Egalitate.

Ofensiva României a căpătat o înfăţişare mai constructivă dar ce folos, căci sârbii nu păreau deloc hotărâţi să piardă şi a doua oară.

Şi, poftim nu numai că n'au mai primit nici un punct — dar au înscris tot ei pe al doilea, cu un shoot dela distanţă imparabil de puternic.

Era partida pierdută?

(Continuarea mâine)

Echipa Jugoslaviei fotografiată în Bucureşti pe terenul Federaţiei în ziua de 8 Iunie 1923. In stânga d. Teofil Morariu, în dreapta d. Mario Gebauer.

Matchurile cu Sparta s'au amânat pentru luna viitoare

(Continuare din pagina 1)

nat un prilej incomensurabil de propagandă pentru acest sport şi ocazia de a verifica nivelul hockeyului bucureştean.

VESTE REA LA TELEFON

Când nimic nu se mai putea opune acestui turneu într'adevăr senzaţional — ninsoarea nu reprezenta decât un neajuns foarte neînsemnat — a căzut ca o bombă vestea: Sparta nu mai vine la Bucureşti!

Informaţia a fost recepţionată la telefon de Al. Botez, care eri la ora 12 dimineaţa, trebuia să aibă o ultimă convorbire cu Praga, pentru a afla ora sosirii cehilor la Bucureşti.

Doctorul Rezac, secretarul Federaţiei cehoslovace de hockey pe ghiaţă, a comunicat însă laconic reprezentantului Telefon-Clubului:

— Nu mai aşteptaţi zadarnic. Sparta a plecat de trei zile la Brno şi nu s'a mai înapoiat. Sunt liniile înzăpezite. Nu mai circulă nici un tren pe această distanţă.

— Dar biletele de tren? s'a interesat inginerul Botez. Le-aţi primit?

— Incă nu, a fost răspunsul oficialului ceh (şi biletele au plecat de şapte zile).

Căpitanul Telefon-Clubului a fost firește, nevoit să renunţe la turneul Spartei.

AMANAREA

Cum însă biletele de tren au fost expediate şi cum angajamentul a fost semnat de ambele părţi, s'a convenit ca turneul Spartei la Bucureşti să se amâne pentru datele de 26 şi 27 Ianuarie după ce Telefon-Clubul se va fi înapoiat din străinătate.

Un roman din lumea sportului american

Pantera din San-Francisco

Adaptare de PIERRE VERONE

Rezumatul capitolelor precedente

Reporterul francez Téodore de Ville, este trimes de ziarul «La Vie et les Sports» în America.

La San-Francisco, face cunoştinţa, managerului de box Big Manney şi a elevului său, Gill Standing, campionul Statelor Unite la categoria mijlocie. Toţi trei aşteaptă la aeroportul oraşului, sosirea a doui sportivi maghiari: R. Molnar, campion mondial de natatie şi logodnica sa E. Vidor, campioana de teniis a Europei.

Un reportaj de SILVIU HERESCU şi M. SILVIAN

Principele moştenitor Carol, a cărui dragoste pentru sport nu pierdea prilej să se manifeste.

Ca Unul care pusese bazele primei Federaţii din România, Cel care nu fusese absent dela niciunul din primele concursuri sportive de pe câmpul dela Şosea, Alteţa Sa Principele Carol se simţea ca acasă şi dădea relaţii technice tuturor celor ce nu cunoşteau prea bine sportul acesta.

D. Ciolac Antici, ministrul Jugosloviei la Bucureşti n'a venit numai în calitatea aceasta oficială. D-sa era un convins susţinător al ideii sportive că pe câmpul de sport sunt cele mai propice prilejuri pentru cimentarea relaţiilor dintre ţările care doresc să fie prietene.

Bineînţeles, membrii guvernului, oficialităţile oraşului şi ale sportului erau în păr.

Atmosfera era într'adevăr înălţătoare şi când muzica militară a executat imnurile celor două ţări, întreaga asistenţă a trecut prin momente emoţionante.

FAIR-PLAY

Matchul a început într'un spirit de înaltă sportivitate, jucătorii celor două naţionale luptând cu un elan de adevăraţi eroi dar nedepăşind la nici un moment nota de *«fair-play»* atât de adecuată unui match asistat de atâtea capete încoronate.

Şi jocul a fost frumos. Sârbii au desfăşurat un football viguros, bărbătesc, cu un început de precizie care trăda ascensiunea de mai târziu. România, în a cărei formaţie se aflau numai technicieni a opus un joc pur ştiinţific — demn de o echipă cu reputaţie europeană.

Dar, ca deobiceiu, tehnica s'a lăsat depăşită de elan. Sârbii au câştigat. La pauză aveau un goal avantaj, un goal înscris dintr'o acţiune vijelioasă căreia apărarea prea ştiinţifică a României nu i-a putut face faţă.

Totuşi nimeni nu îndrăznea să formuleze un pronostic. Nu era exclus ca sârbii să mai obţină goaluri după cum era de presupus că echiperii români vor reuşi totuşi să treacă de vitejii din apărarea jugoslavă.

Ceiace s'a şi întâmplat după primul sfert de oră de joc, când în urma unui schimb foarte reuşit de passe, centrul înaintaş român a trimis, plasat în colţul plasei oaspete.

D. Retchery a fluerat prelung şi mingea a fost readusă la centru.

Egalitate.

Ofensiva României a căpătat o înfăţişare mai constructivă dar ce folos, căci sârbii nu păreau deloc hotărâţi să piardă şi a doua oară.

Şi, poftim nu numai că n'au mai primit nici un punct — dar au înscris tot ei pe al doilea, cu un shoot dela distanţă imparabil de puternic.

Era partida pierdută?

(Continuarea mâine)

O amintire a lui Teddy Browers

de LOUIS CHOUBET

In româneşte de *George Fulga*

Premiul literar 1938

Aclamaţiile a 95.000 de spectatori, în picioare, entusiasmul lor te remontează. Mai ales când faci parte dintre cei 22 de actori ai dramei!.. a remarcat prietenul meu Teddy Browers, turnându-mi din wiskyul său drăcesc, care îţi arde gura...

Venisem, aşa cum obişnuesc să fac oridecâte ori mă aduc afacerile la Londra, să-l văd pe Teddy în superba sa locuinţă, unde trăeşte împreună cu încântătoarea sa soţie.

De câte ori îl vizitez, începe să-şi dapene firul amintirilor sale... Amintiri pe cari le-am ascultat întotdeauna cu plăcere.

Entusiasmul acesta despre care îţi vorbesc, a continuat faimosul centru înaintaş, putea să fie explicat atât de frumuseţea reală a jocului, cât şi de incertitudinea rezultatului. Aclamaţiile mulţimii au ajuns la paroxism în momentul când Williamson a efectuat un plonjon splendid, pentru a para un shot fulgerător al camaradului meu Doblins.

In ceiace mă priveşte eram emoţionat şi uimit în acelaş timp atât din pricina pasiunii care stăpânea matchul acesta decisiv cât şi din cauza rezistenţii pe care ne-o opunea echipa aceasta modestă din catgeoria treia, care ajunsese să joace cu noi finala Cupei, după succese de necrezut.

Sfârşitul ultimei prelungiri se apropia, şi niciuna din echipe nu deschisese scorul. După anumite mişcări ale mulţimii, am înţeles că o parte dintre spectatori se îndreptau spre eşire. Aceştia, credeau că după tot ceiace încercasem, ne era imposibil să putem câştiga. Intr'adevăr, rareori atacuri mai rapide, mai ameninţătoare, mai bine înjghebate au fost conduse de oameni cu o formă atât de remarcabilă. Rareori, goalul victorios a fost atât de aproape de a fi obţinut. Totuşi, nimic nu ne reuşea, şi nu se ştia ceiace trebue admirat mai mult: demonstraţia noastră superbă de football autentic, sau rezistenţa inimaginabilă şi eficace a apărătorilor adverşi.

Mulţimea credea într'un match nul, şi se pregătea să facă adversarilor noştri o manifestaţie nesfârşită, de simpatie.

Echipa noastră îşi juca ultima carte, în momentul când am intrat în posesia balonului în spaţiul de pedeapsă advers, iar adversarul meu direct m'a atacat destul de dur.

Impins de nu ştiu ce sentiment, am simulat o cădere brutală şi am rămas întins pe teren. Fluerul care s'a făcut auzit, a îngheţat sânglee adversarilor noştri şi a pătruns desigur ca un pumnal în inima focoşilor lor suporteri...

Când m'am ridicat, arbitrul arăta cu degetul mâinei sale drepte, punctul alb al penaltyului.

Mi-am privit camarazii. Imposibili, se rânduiau dealungul liniei de 18 metri. Căpitanul nostru, flegmaticul Stamley Parker, mi-a făcut semn... Eu fusesem ales să execut lovitura de pedeapsă...

Palizi, pierzând dintr'o singură lovitură toată voinţa, toată forţa cu care timp de o sută douăzeci de minute ne ţinuseră piept, resemnaţi, abătuţi de întorsătura aceasta subită a soartei, adversarii nostri aşteptau...

Privirile lor disperate se plimbau dela autorul greşelei care mă privea buimăcit, până la arbitru, care rămăsese demn, imperturbabil, aşteptând executarea sentinţei sale.

Nesatisfăcuţi de desnodământul acesta dramatic, spectatorii au prins întâi, să protesteze. Apoi, o liniste imensă a pus stăpânire pe stadion. Străduindu-mă să ascund emoţia care mă copleşea, m'am îndreptat spre balon. Urechile îmi răpiau. Mii de gânduri îmi fugeau prin minte. Zgomotul paşilor mei pe iarbă, îmi ajungea până în creer. L-am văzut pe Williamson în poartă. Mă privea sigur că nimic nu-l va putea ajuta să oprească shotul meu invincibil.

In momentul acesta am avut conştiinţa faptei pe care o comisesem. In răstimpul câtorva secunde cari au urmat, mi-a defilat pe sub ochi întreaga mea viaţă de jucător. Mi-am amintit că mi se spunea **«Gentlemanul stadionu lui»**. Şi am simţit că roşesc de ruşine. Mă făcusem vinovat de o necinste înspăimântătoare. Trisasem, mintisem, în prezenţa a mii de spectatori, în prezenţa Regelui, în prezenţa colegilor mei... Redusesem la nimic splendida performanţă a 11 adversari demni. Eram principalul făptaş al unui furt, singurul vinovat, fiindcă eu singur cunoşteam minciuna..

Cum să repar această greşală?.. Nimic nu putea să schimbe hotărârea arbitrului. Trebuia să execut penaltyul.

L-am privit din nou pe Williamson. Era livid. Am citit în ochii săi, o tristeţe imensă. Ştia că toate eforturile echipei sale aveau să fie spulberate de shotul meu, care nu iartă. Il aştepta, cum se aşteaptă o catastrofă inevitabilă...

Iţi dau cuvântul meu, că în acel moment nu eram de loc mândru de mine.

La picioarele mele, scăldat de ultimele raze ale apusului, balonul părea că mă provoacă. Gândul să-l lovesc încet, să-l trimit alături de poartă, m'a făcut să gândesc. Imi era imposibil să adaug o nouă înşelăciune, hidoasei mele minciuni.

Am făcut câţiva paşi înapoi, şi m'am pregătit să shotez. Williamson îşi pironise ochii pe acţiunile mele. Atunci, într'un efort inimaginabil de voinţă, privirea mea — părăsind-o pe aceia a lui Williamson — i-a indicat colţul drept al porţii, şi am shotat...

Rumoarea care a ţâşnit pe stadion, fluieratul pe care abia l-am auzit m'au găsit întins pe jos fără vlagă, cu ochii închişi, nevoind să ştiu ce se întâmplase. Entusiasmul coechipierilor lui Williamson m'a făcut să înţeleg că «ireparabilul» nu se produsese.

Ii dădusem lui Williamson o şansă să-şi apere virginitatea porţii, şi în acelaş timp, onoarea mea. Reuşise.

Din ceiace am făcut în ziua aceia, nu regret decât primul meu gest. Mi-am micşorat reputaţia de shoteur, dar mi-am salvat liniştea.

Voiam tocmai să plec, când faimosul meu prieten m'a oprit cu un zâmbet fin, pe buze:

— «Cred inutil să-ţi amintesc, mi-a spus el, că la rejucare, m'am răzbunat pe Williamson, marcându-i trei goaluri..

HUMOR

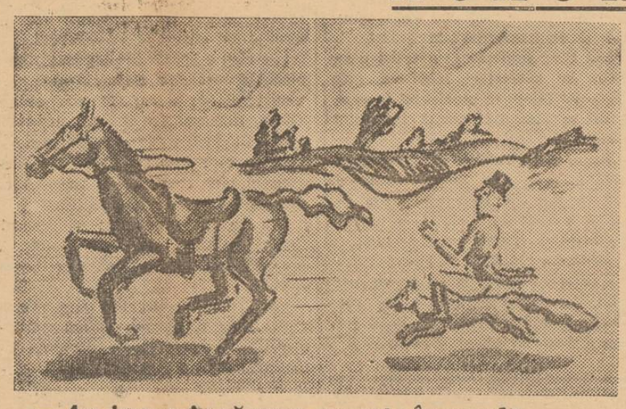

— Am impresia că ceva nu este în regulă...

ne ale recordmenilor americani. Chiar pe Barbary Coast nu se mai vorbea, decât despre vizita maghiarilor, cari pentru mulţimea aceia formată din «kidnappers» s'au traficanţi de opium, nu înseonau altceva decât europeni obraznici, cari reuşiseră — prin ce minune? — să fie superiori unor americani.

Spre prânz, marele avion «Cocoşul argintiu» pus la dispoziţie de către Compania Sud West Line, numai pentru sportivi, ateriză pe imensul câmp din vecinătatea lui «Pacifican Roader!».

Poliţia, avu serios de lucru cu cei 100.000 de oameni, cari vroiau să năvălească spre avioe.

Când, oaspeţii coborîră, o sută de mii de piepturi strigară într'un singur glas:

— Ura! Ura! Ura!

Cei doui logodnici, mulţumiră zâmbind şi dând uşor din cap.

Sute de pocnituri de magneziu, răspunseră uralelor şi primarul oraşului, însoţit de «district-attorney», înmânară câte un buchet de flori sportivilor maghiari şi rostiră câteva cuvinte într'o franţuzească, pe care o puteai identifica numai fiindcă nu semăna cu limba engleză.

Inotătorul era mic, îndesat, brunet şi foarte volubil.

Logodnica sa era, din contra, înaltă, suplă, blondă şi cu nişte minunaţi ochi albastrii, visători.

Era o frumuseţe, în adevăratul înţeles al cuvântului şi toată lumea observă aceasta, căci se auzeau pretutindeni şuşoteli, exclamaţii admirative sau suspine după temperamentul fiecăruia.

Nespusa ei frumuseţe, se pare că liniştise freamătul şi nervozitatea mulţimei, deoarece, toţi se dădură la o parte, lăsând loc liber campionilor.

Pe peronul aeroportului, îi întâmpină cei doui rivali, cu cari schimbară câteva cuvinte convenţionale de politeţe, apoi se urcară într'o maşină elegantă adusă de Boy Manney, gata oricând să facă serviciu unei femei frumoase (Vă asigur, că nici nu s'a gândit la altceva).

Eu, mai abil decât m'aş fi crezut, m'am strecurat pe portiera deschisă şi m'am aşezat comod pe canapea lângă... «concontinentalii» mei.

M'am recomandat şi când le-am spus că am vizitat Ungaria, cu ocazia matchului de football Franţa — Ungaria, s'au schimbat cu totul, devenind foarte vorbăreţi şi plini de atenţii faţă dem ine. In faţă conducea Big şi lângă el, desigur Gill Standing, cel cu părul roşu.

Boxeurul se uita fix în oglindă, savurând chipul drăgălaş, împodobit cu bucle aurii, al celebrei tennissromane.

După zece minute, maşina stopă la scara hotelului «Thepretty Frisko», cel mai elegant din tot oraşul şi poate chiar din toată America, ceeace ar însemna din lumea întreagă.

Nouii mei prieteni îmi dădură întâlnire, pentru după amiază, apoi îşi luară rămas bun dela mine şi dela Big Manney, căci Gill rămăsese în maşină cu ochii ţintiţi în vag.

Intr'o clipă, se strânseră în jurul maşinei noastre o mulţime de gură cască, pe cari Manney abia putu să-i împrăştie, doborând vreo trei tineri mai inimoşi.

Când ne urcarăm din nou în maşină, îl găsirăm pe Gil Standiug, în aceeaş poziţie visătoare, în care-l lăsasem, murmurând nişte cuvinte, al căror sens să-l identifice, fiecare aşa cum crede:

— Dunărea... ah! Dunărea cea albastră!..

CAP. III

In după amiaza aceea se produseră o mulţime de arestări.

Astfel, un oarecare James Fowler abia scăpă de linşajul public, deoarece scrisese cu creta, pe un tramway, următoarele cuvinte, mai mult decât jicnitoare pentru orgoliul yankeu:

«18987659409 de oameni cari nu sânt în stare să-l întreacă pe Rudolf Molnar, cel mai bun înotător din lume».

Fu acuzat de comunism şi numai când se constată starea de ebrietate în care se afla, fu eliberat, după ce mai întâi îl supuseră unor chinuri groaznice.

Astfel, James Fowler povestea printre altele că, făcându-i-se sete, a fost silit să bea două pahare cu apă.

Un altul, Peter şi nu mai ştiu cum, zidar din Los-Angeles, fu învinuit c'ar fi încercat un atentat sportivilor unguri, deoarece aşteptase autobusul 7 minute şi 32 secunde, în faţa hotelului «The pretty Frisko».

Marele impresar Fedor Sutuskovinski, venit special dela Hollywood, cu avionul fiicei sale (deoarece al său era în reparaţie) propuse duetului maghiar bursa de 15.000 dolari ca să turneze în filmul «Sportiva d-ra Bulton».

Un telefon din Chicago, îi anunţară pe tinerii logodnici, că impresarul rus este «un porc şi un şarlatan care vrea să-i speculeze», propunându-le totdeodată 30.000 dolari ca să apară într'un număr al celebrului circ «Farinelli».

Din nefericire, nu puturâ să accepte nici una din oferte, deoarece primiră un bilet semnat de gangsterul Dillinger, care dorea un autograf în exclusivitate, oferind 60.000 dolari.

Gill Standing, făcu trei ore de straje la uşa hotelului şi pisălogi câţiva inşi cari nu inspirau încredere.

Unul se oprise ca să-şi aprindă ţigarea chiar în faţa uşei hotelului, altul se prefăcuse că a alunecat pe o coaje de portocală şi-şi sparsese capul, ba chiar, un prichindel cu pălăria înfundată pe ochi, avu curajul să simuleze un leşin, în dreptul ferestrei dela camera de bae a d-rei Vidor.

Fu chemat în grabă un medic care constată decesul tinărului suspect, aşa încât Gill se convinse pe jumătate că, cel puţin acesta, a fost de bună credinţă.

Eu îl găsii pe Molnar şi pe minunata Erzsi Vidor, discutând cu un compatriot de-al lor fabricant de săpunuri din Ohio.

La orele 6 după amiază, precis, telefonai district-attorney-ului care trimese 8 agenţi şi cu garda personală a lui Big Manney, formată din 24 de boxeuri, puturăm să eşim în oraş.

De ghid ne servea Big, care mai volubil decât oricând, arăta oaspeţilor (deci, indirect şi mie) tot ce era mai de seamă în «drăguţul de Frisko» aşa cum îi spunea el.

Totuşi, plimbarea noastră de agrement, nu fu lipsită de incidente.

Astfel, lângă piaţa Libertăţei, un dement se sinucise în faţa noastră, trăgându-şi un glonte de revolver în gură.

Big îl identifică imediat; era unul dintre oamenii lui miss Ethel Tracy, care vroia să-şi impresioneze adversara.

La întoarcere, lângă cafeneaua «Width and Black» ne ciocnirăm cu o delegaţie t «Ligii antialcoolice», care susţinea că cei doui campioni, nu sânt decât nişte traficanţi de vin din Tokay, iar şeful lor jura pe capul său şi pe măselile lui Iccohar, că poate să-şi dovedească afirmaţiile.

(Va urma).